

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 25. januar 2015

Kirkedag:S.s.e.H3K./A

Tekst: Matt 17,1-9

Salmer:

SK: 16 * 299 * 161 * 162 * 55,2 * 57

LL: 16 * 161 * 162 * 55,2 * 57

Han lå der i krybben, og så så sød og dejlig ud – et lidet barn så lysteligt, født i Betlehem, i klude svøbt, hans pude her blev hø og strå, og oksen kyssede barnets fod, der kun sad en fattige kone og vugged barnet i sit skød.. Det var ikke nemt at se, at Himlen var hans eje, og han var Gud Faders enbårne søn. Det er ikke nemt at forstå, at Gud af Himmerige i stalden ligge må, at denne mørke stald skal være vort hjertes frydeslot. Men Jesus kom og var vor hyttegæst og holdt i os sin julefest. Han er Gud selv, der nu ville vandre for at finde på jorden sin skat.

Det kræver mere end almindelig logisk sans at gå fra dette nattebillede af julenat i Betlehem til de storslåede og Himmelråbende og Himmelvendte toner og ord med majestætisk klang og guddommeligt hellighed, vi indledte med:

O Gud! Hvor er du mer en skøn,
o du Gud Fader og Guds Søn
og Helligånd tillige!
Hvor dejlig er din trones pragt,
hvor vældig er dit scepters magt,
hvor evigt er dit rige!
Hvor godt dit slot,
hvor retfærdig, hellig, værdig,
fuld af nåde
findes din regeringsmåde!

Det er tilbedelse, bekendelse, lovprisning i højeste potens. Og salmen igennem opløftes vi mere og mere i stadig større og højere og vældigere beskrivelse til ”min Gud at skue”, som det hedder i de allersidste ord i salmen.

For mig er det i dag kulminationen af åbenbaringen, der tog sin begyndelse julenat. Har jeg svært ved at se Guds herlighed i barnet, ja, så kan det i dagens evangelietekst være svært at se barnet i herlighedens åbenbaring på Tabor bjerg. Men det er barnet. Det er Guds Søn, i hvem Han har velbehag, forklaret med strålekrans om tinde.

Hele Helligtrekongerstidens særkende og åbenbaring er at vise hemmeligheden i menneskebarnet, nemlig hans guddommelighed, og hemmeligheden i guddomsbarnet, nemlig hans menneskelighed. Det er ikke muligt for forstanden at tænke disse to fuldt og helt sammen, for på et eller andet tidspunkt vil det menneskelighedens utilstrækkelighed støde imod det guddommelighedens tilstrækkelighed og det guddommelighedens almagt vil stå i skærende modsætning til det menneskelighedens magtesløshed. Alligevel går det hele op i en højere enhed i ham, Jesus. Men der må mere end almindelige forstand, fornuft og logik til, for at holde sammen på det. Der må en åbenbaring, en forklaring, til. En åbenbaring, som troen kan gribe om, måske i strid med fornuften, men alligevel så meget i tråd med den, at vi ikke forarges men begejstres og griber ud efter troen, der bygger bro mellem det menneskelige og det guddommelige.

Det er dér, hvor vi kan se, at det er i åbenbaringsdrømmen, at vi er med på bjerget og ser Jesus åbenbaret og forklaret af Gud. Vi er der ikke. Vi har ikke set ham på bjerget i Skaberens vælde. Det er opspind og fabler, om vi ser Jesus forklaret, lige som vi jo heller ikke har set ham svøbt og liggende i en krybbe. Men

åbenbaringens klarsyn fra himmel-bjerget, hvor Guds stemme lød over Menneskesønnen i overværelse af disciplene, og som har fortalt, hvad de så, deres ord må vi høre med fornuften og tro som sandheden om Jesus, når de siger:

Den Jesus, vi har under skyerne fundet,
hvis ansigt vi så,
er ham, der som udskud blandt mennesker agtes,
er Lammet, der stumt føres hen for at slagtes.

Her må troen bygge bro over paradokset, at tilbedelse kan overdøve forargelse, at han ikke lod guddomskraft smede til krone, men valgte hånsord og fattigdom og dermed viste os, hvem Gud er.

Det ville have været så nemt for Jesus at have slået sig ned på bjerget i sin guddommelige herlighed. Det ville have været så bekvemt for Jesus at have slået sig ned i Peters bjerghytter, om end også det ville være et paradoks: Himlens kongesøn bor i en hytte oppe på bjerget. Havde Peter så foreslået et palads, så kunne det have lignet noget. Måske var det derfor, Jesus afslog?

Nej, det var det ikke. For hans plads var ikke på bjerget, afsondret fra mennesket, afsondret fra de pinte, de dømte, de ensomme, de martrede, de døende. Havde han sagt tak til Peters tilbud om en hytte på bjerget, havde han nok langt hen ad vejen handlet yderst menneskeligt og et eller andet sted bevaret sin menneskelighed, men han havde sat sin guddommelighed over styr. Han ville have bevaret en menneskelige guddommelighed, for han ville i så fald have været, som de afguder, vi mennesker gør os i livet eller gør os selv til i livet: nemlig menneskelige guddommeligheder ophøjet, afsondret og idealiseret i en uopnåelig sfære af uforklarlige tåger.

Jesus gjorde i stedet det modsatte og satte sin menneskelighed over styr. Derved bevarede han sin guddommelige menneskelighed og var tro mod det, der var hans vilje og vej, og som nærmest skriger til himlen i sin absurditet i sidste salmes 2. vers: dødsvejen til korset er sejr og væld og viser os, hvad Gud er! Derved vises det os, at hvad vi kun kan se som skikkelser i en sky-agtig tåge, er det guddommeliges sejr i menneskelighedens nederlag. Dét er, hvad Gud er.

Det har ikke kun perspektiver frem til påsken, som vi snart vender os imod. Det har perspektiver i hvert eneste menneskes dagligdag. I menneskelighedens nederlag er den guddommelige sejr en mulighed – en sandsynlig mulighed. Fordi Jesus gik ned fra bjerget, ned til os.

Som Moses gik ned fra bjerget med lovens tavler for at give Guds ord til folket, mejslet ind i tavlerne, hvori de pålægges, for nu at bruge nogle andre ord: Du skal elske og tjene Gud, og du må ikke svigte din næste; ja således gik Jesus ned fra bjerget med ordene skrevet i sit hjerte: Jeg sviger ikke Gud og elsker og tjener min næste. Jesus opfyldte loven og flyttede dens bogstaver fra stentavlerne til hjertedybet. Det var ikke lovlydig retfærdighed, der fik ham til at vælge os i stedet for en hytte i afsondret ophøjelse på bjerget, det var hjertets kærlighed.

I ham har vi i vore nederlag vor sejr, i vor død vort liv. I ham løftes vi op af nederlagets mørke, op i skyernes forklarelse, hans herlighed til ære, at vi må se, at hos ham er det godt, er det saligt at være.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen